Schriftkritiek

Verschenen in: George Harinck (hoofdredacteur) e.a., *Christelijke Encyclopedie* III, Kampen: Kok, 2005, p. 1617

Term die, vaak met een ongunstige betekenis, wordt gebruikt als aanduiding van de methoden van de historisch-kritische en literair-kritische bijbeluitleg die sinds de negentiende eeuw zijn ontwikkeld. Zo zijn er bijvoorbeeld de godsdiensthistorische methode, de vormkritiek en de redactiekritiek. ‘Kritiek’ is hier echter niet ongunstig bedoeld maar betekent ‘analyse’. Met behulp van deze methoden wordt onderzocht hoe de bijbelboeken zijn ontstaan en in welke verhouding zij staan tot elkaar en tot andere geschriften en archeologische vondsten uit de oudheid. Daarbij gaan de onderzoekers niet op voorhand uit van de aanspraak op feitelijke historiciteit die behoudende christenen aan de bijbel toekennen. In behoudende christelijke kerken wijst men de historisch-kritische en literair-kritische methoden van bijbeluitleg doorgaans af.

A.F.J. Klijn (red.), *Inleiding tot de studie van het Nieuwe Testament* (Kampen 1995[3])
A.S. van der Woude (red.), *Inleiding tot de studie van het Oude Testament* (Kampen 1993[2])

Riemer Roukema